

11.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sàigòn, thứ Sáu 20/2/1976

Dẫu vẫn biết rằng Nguyễn không quay lại nữa mà tôi vẫn cứ ngóng mong tiếng xe chàng từng chút một; nhưng tất cả đều vô vọng! Đêm hôm qua tỉnh giấc giữa chừng và không thể nào ngủ lại được. Chàng vẫn quan tâm đến những lần trở giấc nửa khuya của tôi, chàng dịu dàng thăm thẳm đường ấy! Vậy mà tôi đã mất chàng hẳn rồi.

□

"À la Recherche du Temps Perdu..."

Sàigòn, thứ Sáu 20/2/1976

Ngày đầu tiên ta tập tành ý niệm không có nàng, sao thật khó khăn và khổ sở. Đêm qua ta thức giấc nhiều lần, hốt hoảng vì tâm tư ngập tràn nỗi trống vắng. Ta không muốn ngủ tí nào, ta đã mất nàng rồi. Những quyển Nhật Ký và thời son nàng tặng, ta để bên cạnh chỗ nằm. Không biết nàng có thao thức như ta không? Có thấy xót xa quạnh quẽ như vẫn thường kể ta nghe mỗi lần trở giấc giữa đêm? Mùa trăng này đẹp thật nàng ạ, ánh vàng của nguyệt hắt vào song cửa căn gác nàng làm cho ta tê dại cả hồn theo những lời nàng kể. Ta yêu nàng nhiều mà! Mùa trăng này, mùa trăng sau rồi sẽ thế nào? Ta nghĩ mãi không ra. Ánh trăng đêm qua trước giường nhòa phai cô tịch quá. Ta mất nàng rồi! Thôi, mình có gặp nhau chăng là trong ánh nguyệt, trong giấc mơ thôi!

Ta đọc lại một lượt những quyển truyện nàng viết cho Trân Sa, lòng băng khuâng hoài cảm. Ta không đi Dalat vì nhiều lý do nhưng điều đó không quan trọng. Ta nghĩ, nếu đang ở Dalat có lẽ thích hơn. Không khí lành lạnh sẽ làm cho nỗi nhớ thương của ta càng thêm chìm đắm. Ta cũng sẽ nghĩ, mình lạnh hơn tất cả thiên hạ trên núi.

Ta đi lang thang ngoài phố, mang theo những quyển truyện của nàng, điều này làm tâm tư ta an ủi vô về hơn. Ta đâu có chi ngoài mấy thứ ấy? Ta mất nàng rồi mà, ta sẽ mang chúng theo trong những buổi uống rượu đăm chiêu.

Chiều nay ta cũng đi uống rượu và không buồn say sưa như mọi bữa. Như mọi bữa ngày trước, say sưa bên nàng có ý vị... Bây giờ sao điều đó vô duyên lạc lõng tẻ!

Về sớm hơn mọi hôm, ta nằm suy nghĩ xa xăm. Rồi cũng quen! Tất cả chỉ là tập quán. Dù vậy không thể chối bỏ được một điều là ta yêu nàng nhiều quá. Khuynh hướng bị cắt đứt làm ta choáng váng điên đảo. Ta còn quá kém cõi nhỏ bé để giữ được nàng.

Buổi tối. Trời đẹp nhưng lòng ta u ám quá. Ăn cơm xong, ta còn một đồng thời gian để phải chống chọi. Ta phải đi, ở nhà thế này ngộp thở quá. Nên, bay lên quán cà phê trước cửa trường Đại học. Quán lộ thiên ban đêm đông nghẹt, tạo nên một không khí thân mật ấm áp. Mỗi bàn là một thế giới riêng biệt, độc lập.

Ta đi ngang nhà nàng, theo thói quen, dừng lại nhìn. Căn gác tối đen. Chắc nàng đi chơi rồi? Trên căn gác, nàng dùng ngọn đèn màu vàng như nàng thường kể. Ta chưa bao giờ được nhìn căn gác ấy lên đèn. Một điều khám phá ngộ nghĩnh. Ta bỏ đi uống cà phê, muộn phiến, trễ nãi...

[]